

▸ *Nyilas Atilla*

Egy halál margójára

Málik Roland emlékére

Ha Ecuadorba mégysz, egyszer biztosan
odaérsz, ha odaérsz. És ott vagy. És
tudjuk, hogy ott vagy. És talán mondjuk is,
hogy tudjuk, hogy ott vagy, tudjuk, mondjuk ott.

Másfelől ha ott vagy, ott vagy, ha nem, nem —
ez például érdekel —, de bárhogy is,
nekünk ezután már mindig ott leszel
valahogyan a kies Ecuadorban.

Egyszer aztán ha kérdezik, te hol vagy,
mondjuk majd nekik: „Miért keresitek
őt miközöttünk? Nincsen itt, távozott.”
És meséljük talán Ecuadorod, hogy

végül a gyűrűt a sapkádba tetted
álmos homokon, forró vízközelben,
és nem jutottál haza, csak a végén.
És nem te, de később gyöngé hamvaid.

Támadt lábad előtt ragadozó ár,
verte a tested, mintha kaszabolnák,
gondolataidat összekuszálta,
s egy újkeletű égbolt kupolája.

Mert januárban megőrül a tenger,
és erős lesz, mint egy dühöngő, örült,
beléd köt, kavar, butaszép halált oszt,
s kiejted kezedből nyerő lapjaid.

Mondd, kapálództál még, mikor érezted,
megkezdődött az elkerülhetetlen,
vagy büszkén merültél haboknak alá,
vad kétségbe szemed meghurcolt kékje?

Mondd, milyen volt, jó? Kicsit ugye jó is?
S ha nem, hát mettől és főképp meddig nem?
Tudtad, mégis győzöl, hisz láttad, hogy él
szerelmed, s egy Új világban partot ér?

Megoszthatatlan fájdalommal mondom:
hát megöltünk. Szóval nem hittem volna,
hogy te leszel majd az első közülünk,
ki befut a nagy szemét Óceánba.